

mig, har du ikke mærket, at der er noget i Vejen mellem Vilhelmine og mig?"

„Jo, det har jeg.“

„Jeg tænkte det nok. Derfor skal ogsaa du alene vide hele Sandheden. Jeg trænger til at tale med et Menneske i fuld Fortrolighed. Vilhelmine og jeg maa skilles. Der er ikke andet at gøre.“

„Det har du nu sagt saa mange Gange, og det er dog ikke blevet til noget.“

„Jamen denne Gang er det Alvor. Den nuværende Tilstand er utaaelig. Skal jeg blive ved at leve med det Menneske, fryser jeg ihjel. Jeg vil hellere være gift med en skiden Malketøs end med den Istap.“

„Det var vel nok gaaet bedre for jer, dersom I ikke havde mistet lille Kaj,“ sagde Jytte, hvis Tanker stadig mod hendes Vilje gled tilbage til Veninden. „Eller dersom I havde haft flere Børn.“

„Aa Gud, jeg maatte saamænd høre nok for Kaj, dengang hun gik med ham! Bagefter var hun jo stolt over Drengen; men Vilhelmine har alligevel ikke villet høre Tale om at faa flere Børn. Hun har kunnet blive aldeles rasende, bare jeg nævnede det.“

„Kan du i Grunden fortænke hende i det?"

„Det kan du jo ikke mene, Jytte! Det er dog Kvindens første Pligt at vedligeholde Formerelsen. Verden skal vel ikke af-folkes?"

Jytte vilde ikke svare herpaa. Hun sad med bortvendt Ansigt og lod sig mere og mere rive hen af sin mørke og bitre Ensomhedsfølelse.

„Men vi Mandfolk er altfor fintfølende,“ fortsatte Fætteren. „Derfra stammer hele Ulykken. Jeg maa ofte tænke paa, hvad en af mine Venner engang sagde — en Kvindekender. Han sagde rent ud til mig, at Vilhelmine skulde have været gift med en stor Hestepanger paa tolv Lispund og engang imellem have haft nogle gode Høvl af Ridepisen. Og det galdt forøvrigt de fleste Kvinder — sagde han.“

„Hvem var den Vismand?"